

Kicsit talán sok a „heuréka!” és az önünneplés az alkotók részéről, amióta az alkotmányt előkészítő bizottság több hónapos előkészítő munkájának eredményével némileg szembemelve, a Szájer József vezette testület fejezetekre tagolva és paragrafusokra bontva az Országgyűlés elé terjesztette és közszemlére bocsátotta az új alkotmány tervezetét. A magyarság nem vonzódik az ilyesmihez. Szüreti mulatságot csak szüret után szeret tartani. A szüret meg csak 2012-ben lesz, amikor hatályba is lép a végleges alaptörvény, amelynek a megszólítása, reméljük Alkotmány lesz. Egy magát konzervatív nemzetállam felé haladónak tartó Magyarország törvényfaragóinak illenék ragaszkodniuk a pontos és történelmi elnevezéshez. Ellenkező esetben az Alkotmánybíróságot „Alaptörvény bíróság”-nak fogják nevezni?

Ilyenformán, ha az ember rápillant a tervezet első oldalára, határozatlanságot érez. Ezt csak fokozza a Himnusz első sorának idézőjel nélküli idézése, amely nem helyesírási hiba, mivel címről és az egész munka hazafias, keresztényi tartást meghatározó jellegadásáról van szó, mintegy díszlövés ez a takarékosági okokból csak szóban elsütött ágyúból. Az Isten megszólításával kezdeni az elanyagiasodott Európában az alkotmány tervezetét az Európa Unión kívüli és feletti térbe helyezi a kísérletet. Kérdés, hogy ennek a transzcendentális igénynek megfelel-e maga a mű. Túlnyomó részben sajnos, nem. Ez minden erénye és jó törekvése mellett is csak egy európás, szerződéses alkotmány. Javára írandó, hogy ezt legalább elismeri: bizonyos hatásköröket belépéskor átadott az Uniónak.

Ehhez képest aztán még szembetűnőbb, különösen a bevezető szakaszban, az önünneplés. Ezek – mármint a készítőik – akarnak velem valamit – gondolja az érdeklődő átlagember, akitől valóban mindig akarnak valamit. Az ember indíttatva érzi magát, hogy szigorúbb szemmel

keresse a nemzeti pártosznak a cikkelyekben való visszaigazolását. Szakítunk-e hát a kommunizmussal, a liberalizmus betegességeivel, új Magyar Államot alapozunk-e meg, ha már „vitam et sanguinem”-et kiáltottunk. Keresi, de nem találja.

A készítőik a preambulomot, „Nemzeti Hitvallás”-nak vagy „Nemzeti Nyilatkozat”-nak kívánják elnevezni. Szegények. Mintha nem tudnának magyarul. A két dolog ugyanis nem azonos jelentésű, nem szinonima. A „Nemzeti Hitvallás” helyett egy jelzőtlen hitvallás még ugyan nyomatékosítana valamit, ami lényegileg a törvény fölött áll és összes tételét, cikkelyét áthatja, a „Nemzeti nyilatkozat” azonban rossz szójáték, valós jelentés nélkül. A „Nemzeti nyilatkozat” mint olyan, nincs. Hitvallásunk egyszer már született Trianon után, minden iskolában ki volt függesztve: „Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában, – hiszek Magyarország feltámadásában”. Ez az idézet azonban a Himnusz mély zengésű költészete alatt, s irredentának minősített volta miatt is, úgy látszik, a javasolók által vállalhatatlan. Talán eszükbe sem jutott. Pedig kár lebecsülni, mert pontosan fejezett ki egy közérzést, amely ma nincs, de baj, hogy nincs. Az EU-ban nem illik hinni Magyarország feltámadásában?

Tovább olvasva az NH/NNy-ot, zavarunk fokozódik. Nicsak, mennyi itt a fűzfapoéta és milyen kevés a Deák Ferenc, vagy uram bocsá', a Pázmány és a Verbőczy. „Hisszük, hogy nemzeti kultúránk gazdag hozzájárulás az európai egység sokszínűségéhez.” – éneklük. Csakhogy ezt nem hinni kellene, hanem tudni. Amennyiben persze Európa kultúrájához való hozzájárulásra gondolnak, és nem valami „sokszínűséghez” való hozzájárulásra, ami, valljuk be, nagyon zszurnalisztikus és még inkább multikulturális valami. Megette a fene azt a kultúrát, amelyik a sokszínűséghez tesz hozzá egy ráosztott szint. A fentiekből természetesen nem a készítőknak tett szemrehányást kell kiolvasni, hanem azt, hogy mekkora rombolást végzett nyelvünkben és gondolkodásunkban az elmúlt hatvan év, s hogyan csempészték be a sekélyest, a nemzetközit még az értelmes emberek agyába is. A sokszínűség egy festményben is csak akkor érték, ha a színek harmonizálnak, és sok nagy festő egyáltalán nem sokszínű.

„Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.” – Nagyot sóhajt az ember. Biztos ez? A halotti beszéd pontosabban fejezte ki ezt, „isa, por es homu vogmuk” és a méltóságunk abban áll, hogy ezt tudjuk. „Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a békesség, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesülése.” Ez a mondat sokat markol és ellentmondásos. Egyszerre ezek még soha nem teljesültek ki a történelem során. Az egyik polgárnak elsősorban rendre van igénye, a másiknak inkább békességre. Csak az állam kísérelheti meg mindegyiket kielégíteni, de ahhoz neki függetlenségre van szüksége. Érdekes viszont, hogy olyan polgár nem található, akinek a függetlenég az elsőrendű igénye. Ennek az állam örül? A függetlenség már nem érték a magyarság számára?

Nem akarjuk tovább idézgetni a bevezetőt, de megállapítjuk, hogy összhatása rossz, lebegővé és megfoghatatlanná teszi mindazt, ami utána jön. Csorbul a törvényszövegek tárgyiassága és kiemelődik a sok belső ellentmondás. Az egész Alkotmány-tervezet ködös lesz tőle. Pedig nem ködös, hanem olyan, amilyennek lennie kell: leírja a hatalom, a kormányzás, a hatalmi ágak szétválasztásának feltételeit, működését. Ahogy kell. Életbe léptet változtatásokat, amelyek helyeselhetők.

Kissé más a helyzet, amikor a tervezet kilép a Kossuth Lajos tér és a Várnegyed körletéből az életbe.

Az I. Cikk kimondja: (1) „Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik. (2) Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit, fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben és védi a fogyasztók jogait.” Ez helyes, még új is, és erős is. De nem említhetné meg itt a tervezet a szociális piacgazdaságot, ami az elvetett alkotmányban még benne volt? Igaz, a globalizmus kiröhögte és pusztá dísszé tette, és rabló privatizáció lett belőle. Most is ettől tartanak és inkább nem is említik? Elég-e vajon, hogy az állam „fellép” az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben? Miért nem tiltja meg és miért nem bünteti?

A kormány tavaly adókat és különadókat vetett ki a tisztességtelenül nagy haszonkulccsal működő, az erőfölénnyel visszaélő vállalatokra, bankokra, helyesen. De ezek csak ideiglenes intézkedések. Vajon a tervezet miért nem állandósítja ezeket, és miért nem terjeszti ki politikai és államközi tere is, például a magyarországi, schengeni határőrizet és vám kizárólagos felségjogára és minden „átstartolás” tilalmára? Ha mindjárt az Istent szólítja meg.

Sokkal elgondolkodtatóbb és akár tragikus csengésűvé is felnagyítható a hiányérzetünk az O.

Cikkkel kapcsolatban. Ebben ugyanis a földről és a vízről van szó. Tragikusan kevés és sajnos nem egyértelmű, ami ebben a részben megfogalmazódik. „(1) Magyarország védi és fenntartja az egészséges környezetet.” Ez rendben van, de a következőkhöz képest másodrendű kérdés. A környezet ugyanis, mint azt a közelmúlt időjárási, árvízi eseményei is bizonyítják, felettünk álló okoknál fogva nem egészséges számunkra. Olykor ellenséges. Ezért helyénvalóbb lett volna a „mindent megtesz, ami tőle telik” kifejezést elővenni. A második pont azonban rajtunk álló dolog. „(2) A természeti erőforrások, különösen a termőföld és az ivóvízkészlet, valamint a biológiai sokféleség és a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelyek a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége.” Ez torzszülött

mondat. Értjük és rendben is van, hogy a föld és a kultúra egy mondatba kerül, mint védendő érték, hiszen a latin időkben is összetartozó fogalmak voltak, de azt már el sem fogadhatjuk, hogy ma, nemzeti vészhelyzetünkben, a megvédésüket a törvény lazán mindenki kötelességévé teszi. Vagy inkább keni. Ugyanakkor a földnek, a víznek tulajdonlásáról nem szól semmit.

A földnek a tulajdonát, a magyar kézben maradását kell elérni, különben sok komoly elme – Somodi István, Tanka Endre, Mányoki Andor, Nagy Bálint – egybehangzó véleménye szerint elveszünk. A megőrzés itt édes-kevés. A megőrzés csak azt jelenti, hogy a bükkerdő, bükkerdő marad. De hogy ki bujdosik benne földönfutóként és ki kerített be, s védi őrző-védőkkel, arról nem. A kultúránknak pedig magyar jellegét, magyar tartalmát, és nemzetünket megtartó képességét kell hangsúlyoznunk – Jankovics Marcell –, és az Alkotmányban erre parancsot adnunk. Az Alkotmányban sem a termőföld, sem a víz, sem a kultúra magyar tulajdonban megtartásáról nincs rendelkezés. Ez tragikus hiba.

A vízzel még ennél is nagyobb baj van. Az ivóvízért esetleg rövidesen háborúkat fognak vívni. S nem csupán az ivóvízért, hanem az alattunk elfekvő, de magáról néha jelt adó termálvízkincsért, a fürdőkért, ligetekért is víz-rabló és megszálló csapatok érkezhetnek. Előőrsként már sok idegen telepedett be. A geotermikus energiák stratégiai fontossága a kőolaj drágulásával, fogyásával párhuzamosan nő. A tulajdonlásuk kérdését nem lehet, nem szabad megkerülni. Ha nem a magyar népnek tartjuk meg, árulást követünk el. A pusztas megőrzés ezért kevés. Elfogadhatatlan. Az Alkotmánynak tehát vagy azt kellene rögzítenie ebben a részben, hogy a jelenlegi állapotban, amikor ezeknek a kincseinknek a birtoklása bizonytalan és ismeretlen, és idegen inváziót is lehetővé tesz, tekintettel arra, hogy a tulajdonos azt telepíti a birtokára, akit akar. Vagy ennek egy része titokban már meg is történhetett? Az új Alkotmány ebbe nem nyugodhat bele. Vagy úgy, hogy ezekre nézve sarkalatos törvények meghozatalára készíti az Országgyűlést, vagy úgy, hogy szó szerint kimondja, hogy Magyarországon ez nem lehetséges. Ebben az esetben viszont világos utalást kellene tennie, hogy a tulajdonlást hogyan akarja szabályozni.

Számunkra, akik valamikor iszonyúan sok nagy értékű termőfölddel rendelkezünk, de mára már képtelenül sokat elherdáltunk belőle, ez halaszthatatlan. Most éppen az alkotmányozással kerültünk olyan helyzetbe, amikor elkövetett hibáinkat jóvátehetjük. Az, hogy a föld, amíg nem jön az újabb vízözön, itt marad, csak mi, magyarok, fogyunk el róla és a maradékunk sovány bérért bér munkát végez rajta az idegen tulajdonos kénye-kedve szerint, avagy mi műveljük magunknak ezt a földet, az energiahiány miatt egyre több élő munkával, most még rajtunk áll. Talán az utolsó alkalom. Most meg kell fordítani az irányt. Egyre többen műveljük a saját földünket, legyen a magyar föld magyar embert eltartó képessége megsokszorozva. Ha most feltámasztjuk a falut, a népességfogyást is lelassíthatjuk. Ha veszni hagyjuk a falut, a falu végleg kiürül, s az ürességbe idegenek tolulnak. Műveljük egyre többen a kis- és közepes

birtokokat, esetleg sokkal több lóval és ökörrrel, ha kell. Az Alkotmány számára a gépesítés és a föld kémiai többletermelésre kényszerítése és az ebből fakadó fizikai törődés csökkenése nem lehet komoly szempont, mert látni kell, hogy ezeknek nagybirtokon való megvalósulása kizsákmányolásunkat fokozza. Sok gépet hitelből szerzünk be, a hitelért kamatot fizetünk, saját mezőgazdasági gépgyártásunkat tönkretették. A feltámasztott vidék, a kisebb-nagyobb birtokainkon folyó magyar élet mindenekelőtt tulajdonlás kérdése. Az Alkotmánynak, ha korszakalkotó akar lenni és az életünk újrendezése valóban célja, a magyar falu visszafoglalására kellene utat törnie. A magyar kultúrát csak magyar tulajdonon lehet megőrizni. Az O. Cikk tehát elégtelen.

Az elégtelenségnek később meglesz a következménye. A következő fejezet XII. Cikke kimondja: „(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényesen meghatározott esetben és azonnali kártalanítás mellett lehet.” Ha az első bekezdés második mondatának szépségflastrom-jellegétől eltekintünk is, marad a Cikkben egy összemosás, azáltal, hogy nem vesz tudomást a tulajdon keletkezésének körülményeiről. Pedig mindenki tudja, milyen erőszakos, csaló módon, erőfölénnyel visszaélve, kül - és belföldi kommunista, liberális segítséggel, árulással keletkeztek tulajdonok. Lásd: Ajkai alumíniumgyár, vörösiszap-tározó. Miért vé-di ugyanolyan hatállyal ezeket a tulajdonokat magyar alkotmány, mint a kalákában felépített családi házat, esetleg a kis kertet, avagy az egész élet munkájával, szorgalmával megszerzett tulajdonokat. A lakokat, amelyekre ki volt írva: „megkoplalta-lak”. Nem kellene előbb egy, az egész országra és az egész gazdaságra kiterjedő katasztert elrendelni? Alapos vizsgálatot kötelezővé tenni, amelyben először megállapítatik, hogy melyik tulajdon valójában kié és hogyan keletkezett, hogyan íródott át más-más névre sorozatosan, és csak ez után a kétségtelenül hatalmas munka után nyilatkozni a tulajdon szentségéről. Egy új Alkotmány ezt megtehetné. Egy új Alkotmánynak nem kellene védenie a bizonyítottan orgazda tulajdont, a kommunista vagy ifjúkommunista összeköttetésekkel, soha vissza nem fizetett kölcsönökkel szerzett tulajdonokat. A rablóprivatizáció tulajdonait. Miért nem ütközik ki ebből a fejezetből is, hogy ezt az új Alkotmányt nem az EU folyton változó rendeleteinek való jobb megfelelés érdekében, hanem a magyar megmaradás érdekében írjuk? Ezek a megfontolások tennék ezt az új Alkotmányt valóban újjá.

Az alaphiba ezután a nemzeti vagyon meghatározásakor, a következő fejezet 39. Cikkében lép elő újra. „(1) A magyar állam és az önkormányzatok vagyona nemzeti vagyon.” Tehát egy magánház, egy magánbirtok, egy magán vízvagyon nem nemzeti vagyon. Ha valaki megkaparintott egy jó fekvésű gyümölcsöst, aztán azt elcserélte egy vízparti telekre, a kormány segítségével már ki is emelte a nemzeti vagyon köréből? Így akarták, így tervezték, csak közbecsúzott egy magyar tüntetés, valamint a közelgő, elkerülhetetlen kormányváltás. De ha az új Alkotmány is bizonytalanul körvonalazza a nemzeti tulajdont, mi lesz ezután? Ez tragikus felfogás. Az én házam, amely munkával szerzett magántulajdonom minden szobájával együtt nemzeti vagyon, és a sok ezer hektáros birtok is az, meg a ráépített gabonatórozó is nemzeti vagyon – de nem állami vagyon. A nemzeti vagyon meghatározása hibás. Attól, hogy valami

nincs az állam vagy az önkormányzat tulajdonában, képletesen és törvényesen is még a nemzeti vagyon része és minden alkotmányos törvény vonatkozik rá. Helyesebb volna, ha az Alkotmány-tervezet állami vagyonról és önkormányzati vagyonról és nemzeti vagyonról beszélne. Mert most, ha a nemzeti vagyon csak az állam és az önkormányzatok vagyonára – egyébként borzalmasan csökkent vagyonára – terjed ki, akkor az Alkotmány hatálya, tetszik, nem tetszik, csak az ország kisebb területére és vagyon kisebb halmazára terjed ki. Mert a nem kellő pontossággal megkülönböztetett vagyonformák azt jelentik, hogy az állam a saját felségterületén, Magyarországon, most még a Magyar Köztársaságban kisebbségben van a nagybirtokkal és az esetlegesen már bevallatlanul idegen tulajdonnal szemben és ennél fogva nem szuverén. A birtokok többsége fölött nincs hatalma. Az állami vagyont felparcellázhatja, a szabad, független országtest nagyobb részét kitevő nagybirtokot pedig nem, mert az nem a nemzeti vagyon része. Igaz, a felparcellázáshoz szükséges kisajátításnak meghatározhatók szükség-esetei, rendkívüliségei, de ezek ki is védhetők jogi úton és el is odázhatók, mert az állam – a Szent Korona – nem szuverén úr fölötté. Ez pedig az állam olyan önkorlátozása, ami csak egy liberális agyban foganhatott meg. Ennek a törvényhelynek, amely a nemzeti vagyont összezsugorítja az állami tulajdonban és az igencsak megcsappant önkormányzati tulajdonban most álló vagyonra, az „állam rossz tulajdonos” kijelentésben egykoron összesűrűsödött államellenesség a gyökere. Ami állítólag megbukott.

„A nemzeti vagyon kezelésének és védelmének célja a közérdek szolgálata, a közös szükségletek kielégítése és a természeti erőforrások megóvása, valamint a jövő nemzedékek szükségleteinek figyelembevétele.” Így folytatódik a szöveg. Tekintettel azonban arra, hogy a nemzeti vagyon, például a földvagyon nagyobbik részére, vagyis nem állami és nem önkormányzati tulajdonban maradt nagyobbik részére ez nem vonatkozik, azt szabadon lehet pusztítani, idegen kézbe adni, nem a jövő magyar nemzedékek érdekében, hanem mohó profitérdek szerint működtetni, vagy nem működtetni. Mondjuk parlagon hagyni, vagy az üzemet, ha nem eléggé olcsó a gyarmati munkaerő, bezárni és következmények nélkül áttelepíteni, páriásabb mezőkre.

A hiba, ami ebben a cikkben el van rejtve, nagyon el van rejtve. Mert most egy bizalomgerjesztő kormány hozza meg, amelyről a kétharmados többség nem is feltételezi, hogy rosszul akar bánni a megmaradt állam-nemzeti tulajdonnal, pláne, hogy ártó módon bele akar avatkozni a magántulajdonba, a tulajdonosok szabad rendelkezésébe a vagyonuk felett. Csakhogy a próbáját is el kell végezni ennek az egyenletnek. Ha a nemzeti vagyon csak az államiból és az önkormányzatiából áll és csak ez a nemzeti vagyon, akkor az állam, a kormány megvédeni sem tudja a magántulajdont. A kisebbet a nagyobbtól, a magyart és nemzetit az idegentől. A nagyobb, ha akar, még nagyobbá kerekedik, felfalja a kisebbet, azután idegen a magyart és miután kiűrtette a falut – betelepíti. Úgy tesz, mint az idegen média: „letelepedettnek” nyilvánítja magát és bátran szolgáltat nemzetellenes tartalmakat.

Írta: Csurka István

2011. március 20. vasárnap, 10:24 - Módosítás: 2011. május 22. vasárnap, 09:01

Kétségtelen, hogy itt ismét elsősorban a földvagyonról van szó. A jó termőföldek, erdők túlnyomóan nagy részét 80 nagybirtok uralja. Ezeknek a nagybirtokoknak a végső tulajdonosairól és tulajdonosi szándékairól semmit sem tudunk. Ha ezeket a nagybirtokokat, mint a nemzeti vagyonon kívül eső birtokokat az állam, az új Alkotmány, vagy az alkotmány nyomán sarkalatos törvény nem parcellázhatja fel, nem alakíthatja ki a minden tudós föld-szakember, gondolkodó által legjobbnak és megtartó erejűnek ítélt 300 hektáros családi parcellákká és másik részükből nem juttathat vissza a faluközösségeknek sok kis parcellát, akkor a nemzeti vagyonként az állam és bizony, az Alkotmány hatálya alól kikerült nagybirtok pillanatok alatt idegen kézbe kerül. De ha oda nem kerül is, csak árt. És hatalom! Nagyobb úr, mint az Állam, mint Magyarország, amely az Alkotmánnyal küszködik. Vagy bevallja, hogy már eddig is idegen kézben volt és minden magyar megmaradási programnak útjába áll, vagy nem vall be semmit, csak pusztít és monokultúrázik. Ha ki akarják sajátítani egy-egy részét, perre viszi a dolgot és elhúzza, s Brüsszel segítségével meg is akadályozza.

Az alkotmányozók azt ígérik ennek a Cikknek minden bekezdése végén, hogy a nemzeti vagyonra való eljárásokat sarkalatos törvény fogja meghatározni. Ez jó, ez segíthet, de csak akkor, ha magát a fogalmat pontosítják, ha nemzeti vagyonba az ország felségterületén álló, működő összes tulajdont beszámítják és a nemzet számára az Alkotmányban mindegyik számára állami, önkormányzati, magán alkotmányos rendelkezési jogot, állami szuverenitást alapoznak meg. A sarkalatos törvényeknek ezt kell részletezniük.

Végezetül: volna még más is, de ezek a legfontosabbak. Nem bántani akartam, hanem figyelmeztetni.